

„Pane, je dobře, že jsme tady.“ (Mt 17,4)

Ježíš se svými učedníky je na cestě do Jeruzaléma. Když jim oznámí, že tam bude muset trpět, zemřít a vstát z mrtvých, Petr se vzbouří, což odráží všeobecné zděšení a nepochopení. Mistr ho tedy spolu s Jakubem a Janem bere s sebou „na vysokou horu“ a tam se všem třem zjevuje v novém a mimořádném světle – jeho tvář „září jako slunce“ a rozmlouvají s ním Mojžíš a prorok Eliáš. Sám Bůh Otec se ozve z jasného oblaku a vyzývá je, aby poslouchali Ježíše, jeho milovaného Syna. Tváří v tvář tomuto překvapivému zážitku nechce Petr odejít a zvolá:

„Pane, je dobře, že jsme tady.“

Ježíš pozval své nejbližší přátele, aby s ním prožili nezapomenutelnou zkušenost a navždy si ji uchovali v srdci.

Také my jsme možná s úžasem a plni emocí zažili Boží přítomnost a působení v našem životě, ve chvílích radosti, pokoje a světla, které bychom si přáli, aby nikdy neskončily. Tyto chvíle často prožíváme s druhými nebo díky nim. Vzájemná láska skutečně přitahuje Boží přítomnost, protože, jak Ježíš slíbil: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ (Mt 18,20) Někdy nám v těchto chvílích intimity dává poznat nás samotné a vidět události Jeho pohledem.

Tyto zkušenosti jsou nám dány proto, abychom měli sílu čelit těžkostem, zkouškám a únavě, s nimiž se na své cestě setkáváme, s jistotou v srdci, že na nás pohlédl Bůh, který nás povolal k účasti na dějinách spásy.

Jakmile učedníci sestoupí z hory, vydají se společně do Jeruzaléma, kde na ně bude čekat zástup plný naděje, ale také nástrah, nesouhlasu, odporu a utrpení. Tam „budou rozptýleni a posláni až na konec země, aby byli svědky našeho posledního příbytku, království“ [1](#)Božího.

Budou moci začít budovat jeho dům mezi lidmi již zde na zemi, protože byli „doma“ s Ježíšem na hoře.

„Pane, je dobře, že jsme tady.“

„Vstaňte, nebojte se!“ (Mt 17,7), zní Ježíšova výzva na konci této mimořádné zkušenosti. Je určena i nám. Jako jeho učedníci a přátelé můžeme odvážně čelit tomu, co nás čeká.

Tak tomu bylo i v případě Chiary Lubichové. Jedno prázdninové období, bohaté na světlo, označila jako „ráj roku 1949“. V malém společenství, s nímž trávila čas odpočinku, vnímala Boží přítomnost a prožívala mimořádné rozjímání o tajemstvích víry, takže ani ona by se nechtěla vrátit do každodenního života. Učinila tak s novým elánem, protože si uvědomila, že právě na základě této zkušenosti osvětlení má „sestoupit z hory“ a pustit se do práce jako Ježíšův nástroj při uskutečňování jeho království, vnášet jeho lásku a světlo právě tam, kde chybí, a to i tváří v tvář těžkostem a utrpení.

„Pane, je dobře, že jsme tady.“

Když nám schází světlo, připomeňme si v srdci a mysli chvíle, kdy nás Pán osvětlil. A pokud jsme jeho blízkost nezažili, hledejme ji. Budeme muset vynaložit úsilí, abychom „vystoupili na horu“ a setkali se s Ním v našich bližních, abychom Ho uctívali v našich kostelích a také abychom Ho kontemplovali v kráse přírody.

Protože On je tu pro nás vždy. Stačí, když budeme kráčet s Ním a v tichu Mu pokorně naslouchat jako Petr, Jan a Jakub.[2](#)

Silvano Malini a tým Slova života

[1](#) T. Radcliffe, *OP, druhá meditace účastníkům generálního shromáždění biskupské synody, Sacrofano, 1. října 2023.*

[2](#) *Srov. Mt 17,6.*